

Un cuvânt cu privire la atitudinea credinciosului față de căsnicie

Gândul de a adresa un cuvânt prietenilor noștri tineri dragi cu privire la atitudinea credinciosului față de căsnicie a preocupat deja de mult pe scriitorul acestor rânduri. Unele apariții triste în acest domeniu, în mod deosebit din ultimii ani, precum și pe de altă parte îndemnul din partea multor prieteni, pe inima cărora stă binele turmei lui Hristos și onoarea Numelui Său sfânt, au făcut ca gândul să se transforme în faptă. Fie ca rândurile care urmează, care în primul rând sunt adresate fraților tineri și surorilor tinere, prin harul Domnului să fie de folos și o binecuvântare pentru unii din ei. Nu trebuie să mai amintim că tema însăși este foarte importantă și merită atenția din partea fiecărui credincios.

Căsnicia este un pas așa de serios, că aproape că nu există un al doilea pas cu importanță asemănătoare pentru viața noastră pe pământ. Este decisiv pentru toată viața. Părerea multora, că la încheierea unei căsnicii (deoarece este numai o chestiune a cărnii) nu este necesară nici o chibzuire deosebită înaintea Domnului sau că nu este necesar sfatul altor credincioși, că nici o interpretare spirituală cu privire la această temă nu este la locul ei, și așa mai departe, este întrutotul de respins. Nu vrem nicidecum să susținem pe aceia care consideră că un frate, la alegerea soției sau chiar la stabilirea timpului sau a felului în care o cere în căsătorie, trebuie să aștepte un semn deosebit din partea Domnului, îndeosebi când în cele mai multe cazuri dorințele și chibzuințele proprii au fost deja de mult timp în acțiune; dar vrem să constatăm din capul locului că un copil al lui Dumnezeu, care este chemat să facă totul în Numele Domnului și spre onoarea Lui, fie că este vorba de mâncare sau băutură sau orice altceva (1 Corinteni 10,31), cu siguranță nu are libertatea să facă pasul cel mai important fără Domnul, călăuzindu-se după gândurile și înclinațiile lui. Dimpotrivă, când Scriptura vorbește despre libertatea credinciosului de a se căsători, ea spune: »Numai în Domnul« (1 Corinteni 7,39). Această expresie merge mai departe decât a face totul »în Numele Domnului«, dar include cu siguranță și aceasta. La înțelesul exact al expresiei vom reveni mai târziu.

Am vorbit deja despre aceia care văd în căsătorire numai o chestiune a cărnii. Cititorul va fi de acord cu mine, când spun, că o astfel de concepție despre căsnicie nu este numai primitivă, ci ea contrazice categoric învățătura Cuvântului lui Dumnezeu. Ea rezultă parțial din aceea, că se confundă noțiunile „carne“ și „trup“. „Carnea“, elementul păcătos, în care se află și se mișcă omul natural, este împotriva „Duhului“, elementul divin în care a fost așezat cel născut din nou. Cel credincios nu mai este „în carne“ ci „în Duhul“ (Romani 8,9), și el este chemat să umble nu după carne (firea păcătoasă) ci după Duhul. Desigur, carnea este în el; dar el nu mai este în carne. De aceea se poate spune: atâta timp cât un credincios mai este în trupul acesta, ambele elemente sunt în el; și un element, carnea, caută propria satisfacere, gândește la ce este carnal, în timp ce celălalt element, Duhul, gândește la ce este al Duhului (Romani 8,5).

Se vrea prin aceasta să se spună că a te căsători este o chestiune „a Duhului“? Nicidecum; tot așa cum a cânta și a te ruga sunt în sine însuși o chestiune a Duhului. Dacă prin cântarea și rugăciunea mea, prin mâncarea și băutura mea, prin căsătorirea sau necăsătorirea mea, Domnul nu este glorificat, dacă eu nu fac aceste lucruri în dependență de El și cu privire la El, atunci nici una și nici cealaltă nu este o chestiune a Duhului; toate acțiunile sunt atunci exclusiv omenești, sau, ceea ce este și mai rău, carnale.

Când însă prin cântare sau prin rugăciune Îl preamăresc și îmi revărs inima înaintea Lui, când prin mâncare sau băutură mulțumesc lui Dumnezeu, Tatăl, prin Isus Hristos, când prin căsătorire sau necăsătorire urmez călăuzirea părintească a lui Dumnezeu și în una sau cealaltă văd calea Domnului pentru mine, atunci în fiecare din aceste lucruri eu sunt activ ca om spiritual; toate sunt pentru mine pe teritoriul lucrurilor Duhului. Dumnezeu să fie lăudat pentru această realitate prețioasă! Ea oferă chiar și celei mai mici activități, celei mai neînsemnate și mai minore fapte o valoare deosebită pentru un suflet spiritual. Dar din păcate cât de puțin se gândește la faptul că nimeni dintre noi nu trăiește pentru sine! (Romani 14,7). Cum se comportă unii creștini, ca și

cum timpul lor, puterea lor, mintea lor, averea lor, și așa mai departe, le-ar aparține, și ca și cum ei ar putea să dispună de ele după bunul lor plac! Ei uită, că stă scris: »Nu știți ... că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț.« (1 Corinteni 6,19-20). Bărbat sau femeie, tânăr sau tânără, stăpân sau supus, femeie sau servitoare, părinți sau copii, frate sau soră, proprietar de firmă sau maistru, calfă sau ucenic, în orice poziție sau situație a vieții, credinciosul poate și trebuie să facă totul în Numele Domnului său și pentru Domnul său, spre lauda și glorificarea lui Dumnezeu. »Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni« (compară cu Coloseni 3,16-25; Efeseni 6,1-9 și altele).

Și totuși s-ar putea pune întrebarea: cum pot să recunosc eu calea Domnului pentru mine cu privire la întrebarea de față? Cum pot să știu, că El va fi glorificat prin căsătoria mea, sau că alegerea mea este potrivită cu gândurile Sale?

Aceste întrebări sunt justificate, și este o fericire că cel credincios, copilul lui Dumnezeu, în privința aceasta, ca și în toate celelalte, nu este lăsat pe seama așa-numitului hazard, sau trebuie să umble în întuneric. Nu, creștinul este numit »un copil al luminii«, și Dumnezeu este »Tatăl luminilor«. Și noi, care suntem răi, știm să dăm lucruri bune copiilor noștri, cu cât mai mult »Tatăl ceresc« va da acelor care cer de la El! Cu siguranță, când Îl vom ruga pentru pâine, nu ne va da o piatră, și dacă Îl rugăm pentru lumină, nu ne va lăsa în întuneric. Să luăm seama, să căutăm cu adevărat și cu sinceritate lumina la El, Cel care se numește »Tatăl luminilor«, adică izvorul oricărei lumini. Din păcate în privința aceasta lipsește deseori realitatea inimii, în mod deosebit cu privire la căsătorire, la care sunt permise tot felul de motive carnale și omenești, acordându-le importanță. Fie ca Domnul să ne dea o inimă veghetoare, trează, și un simț simplu, curat. Ele sunt necesare în mod deosebit atunci când este vorba de o chestiune cu o influență așa de mare pentru toată viața credinciosului. Fie ca toți frații tineri și surorile tinere să năzuiască după o astfel de atitudine a inimii.

Dar să ne ocupăm mai îndeaproape cu întrebarea aceasta. Că un creștin, fie el văduv sau tânăr, văduvă sau fecioară, are „libertatea“ să se căsătorească, prin aceasta a fost deja atins. Apostolul tratează această întrebare detaliat în capitolul 7 al primei sale epistole către Corinteni. Interdicția de a se căsători este un semn al ultimelor zile și al decăderii de la credință (1 Timotei 4). Căsnicia a fost instaurată de Dumnezeu, da, ea este un tablou al relației binecuvântate, scumpe, dintre Hristos și Adunarea sau Biserica Sa. De aceea apostolul spune: »Cel care se căsătorește bine face«, dar el adaugă imediat: »cel care nu se căsătorește mai bine face« (1 Corinteni 7,38). Putem să aducem în legătură cu aceste cuvinte o expresie remarcabilă și deseori greșit înțeleasă a Domnului Isus: »Sunt fameni care singuri s-au făcut fameni pentru Împărăția cerurilor« (Matei 12,12). Aceștia sunt aceia, care din cauza Domnului și a lucrării Sale nu s-au căsătorit, care, așa cum se exprimă apostolul, au luat o hotărâre tare în inima lor și au autoritate asupra propriei voințe, ca să nu se căsătorească. Deci dacă cineva crede că în felul acesta place mai mult Domnului și poate să slujească mai mult celor ce sunt ai Săi, dacă nu se căsătorește, și el este în stare să ia asupra sa această renunțare, »face mai bine«, potrivit cu cuvintele apostolului, și desigur ar fi greșit să i se dea sfatul să se căsătorească. Numai să nu se simtă în mod legalist obligat să nu se căsătorească; căci prin aceasta va lua naștere în curând o stare în care dacă a fi căsătorit ar fi mult mai bine. Domnul Isus spune categoric: »singuri s-au făcut fameni«. Apostolul Pavel este un exemplu frumos pentru un astfel de om (compară cu 1 Corinteni 9,5.15). Numărul acelor care sunt în stare să urmeze exemplul apostolului va rămâne mereu redus. Căci pentru aceasta este nevoie de un har deosebit. Cei mai mulți se vor folosi de libertatea pe care o au. Să-i muștrăm din cauza aceasta? Nu, cu siguranță nu; Cuvântul lui Dumnezeu nu-i muștră.

Când însă este un credincios de muștrat? Când folosește greșit libertatea lui. Așa cum am remarcat deja la început, apostolul adaugă, atunci când vorbește despre această libertate, cuvintele scurte dar foarte severe și bogate în conținut: »numai în Domnul«. Ce vrea să spună aceasta? Să observăm, că nu se spune: „dacă cineva se căsătorește, s-o facă în Numele Domnului“, ci »s-o facă în Domnul«. Un credincios este un om în Hristos; el nu mai aparține lumii acesteia, el a fost scos total din poziția lui de odinioară, de copil al lumii acesteia, și stă pe

fundamentul noii creații. El este un răscumpărat al Domnului; trupul lui este un mădular al lui Hristos (1 Corinteni 6,15). Dacă el trebuie să se căsătorească în Domnul, aceasta poate să aibă loc evident numai cu o persoană care stă împreună cu el pe același fundament, care de asemenea aparține Domnului, care este ca și el în Hristos și este un mădular al trupului Său. Aceasta este așa de clar, că inima unui credincios trebuie să se fi îndepărtat foarte mult de Domnul, dacă gândul legăturii cu un copil al lumii poate să prindă rădăcinii în el. Căci ce părtășie are lumina cu întunericul? Sau ce are comun un credincios cu un necredincios? »Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși!« (2 Corinteni 6,14-15). Așa spune Cuvântul simplu și clar al lui Dumnezeu, și instinctele (dacă am voie să mă exprim așa) și impulsurile naturii divine resping cu indignare o astfel de legătură ne curată. Cum este posibil să intri în cea mai intimă părtășie de viață, care se poate imagina, cu cineva ale cărui interese și înclinații ale inimii sunt în direcție opusă celor ale noastre? Poate un creștin să gândească, să vorbească și să facă iarăși ceea ce a făcut odinioară, înainte de întoarcerea lui la Dumnezeu, fără să tăgăduiască creștinismul? Imposibil! Și tot așa este imposibil să se unească cu un om care poate să gândească, să vorbească și să acționeze numai ca unul care nu s-a întors la Dumnezeu. Căci cei doi, care încheie căsnicia, »nu mai sunt doi, ci un singur trup« (Matei 19,6).

Doresc aici, din cauza temei noastre deosebit de importante, să las cuvântul unui scriitor cu experiență și încercat, care în lucrarea „Gânduri despre o căsnicie nepotrivită“ scrie următoarele:

„Dacă este prezentă adevărata dragoste pentru Dumnezeu, care Îl recunoaște pe El și relația intimă cu Sine în care El ne-a adus, atunci este imposibil ca un creștin să-și poată permite să se căsătorească cu o persoană din lume; căci prin aceasta el lezează toate obligațiile sale față de Dumnezeu și de Hristos. Dacă un copil al lui Dumnezeu se leagă cu un necredincios, este evident că el desconsideră în totalitate pe Hristos, și anume el face aceasta voit în unul din cei mai importanți pași ai vieții sale. În timp ce în astfel de momente ar trebui să aibă cea mai intimă părtășie cu Hristos în gândurile sale, în sentimentele și interesele sale, el Îl exclude complet. Cel credincios se înjughă atunci cu un necredincios. El a ales să trăiască fără Hristos; el preferă categoric să-și facă voia proprie și să excludă pe Hristos, în loc să renunțe la voia sa, și astfel să savureze pe Hristos și să aibă aprobarea Lui. El și-a dăruit inima unui altuia și prin aceasta a părăsit pe Hristos și a încetat să mai asculte de El. Cu cât sentimentele sunt mai mari și cu cât inima a fost încătușată mai tare, cu atât devine mai vizibil că el a preferat pe altcineva mai mult decât Hristos. Ce decizie îngrozitoare, să vrea să-și petreacă viața în felul acesta, făcând tovarăș al lui pe un om care este dușmanul lui Dumnezeu!“

„Influența unei astfel de legături asupra celui credincios va fi în mod necesar aceea, că el se va reîntoarce în lume. El a ales deja un copil al lumii ca cel mai iubit lucru al inimii lui, și acelora, care sunt în lume, le pot place numai lucrurile din lume, cu toate că roada lor este moartea (Romani 6,21-23). »Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate« (1 Ioan 2,17). Ce stare înfiorătoare! Ori cedezi la credințioșia față de Hristos, ori trebuie să te împotrivești permanent acolo unde cele mai gingașe sentimente ar fi trebuit să creeze unitatea cea mai desăvârșită. Realitatea este, că dacă nu ar interveni harul nemărginit al lui Dumnezeu, bărbatul credincios sau femeia credincioasă ar ceda mereu să se opună și tot mai mult se va asemăna cu lumea. Nimic nu este mai natural. Cel lumesc are numai dorințe și înclinații lumești. Creștinul are pe lângă creștinismul său și carnea (firea), care iubește lumea și lucrurile ei; în afară de aceasta din dragoste pentru carnea (firea) lui a renunțat deja la principiile creștine, prin aceea că s-a legat cu un om care nu cunoaște pe Domnul. Care este rezultatul unei astfel de legături? Că el cu omul, care în lumea aceasta este cel mai scump pentru el și care totodată constituie o parte din el, nu are nici măcar un singur gând comun cu privire la ceea ce ar trebui să fie cel mai de preț pentru inima lui. Între cei doi, uniți în felul acesta, nu va fi decât ceartă și lipsă de unitate. »Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiați?« (Amos 3,3). Dacă partenerul credincios vrea să dea la o parte toate diferențele din cale, atunci va trebui să cedeze influențelor lumești și să-și regăsească din nou plăcerea în lume. Desigur acest inevitabil rezultat trist nu se are în vedere atunci când se face primul pas pe calea unei astfel de poziții

greșite. Credinciosul va fi treptat îndepărtat de pe calea cea bună; deoarece el nu mai este în părtășie cu Mântuitorul său, el poate găsi plăcere în părtășia unei persoane, care îi este simpatică, fără să se gândească câtuși de puțin la Domnul Isus. Dacă este singur, nu se gândește să se roage, și dacă este în tovărășia omului pe care îl iubește, cu toate atenționările conștiinței lui sau a prietenilor lui credincioși el nu va mai avea nicio putere de împotrivire; căci Hristos nu are putere destulă asupra inimii lui, ca să-l facă să părăsească drumul greșit și să renunțe la o înclinație despre care el știe că ea nu-i place Domnului. El are alte motive, prin care el se lasă mai mult sau mai puțin influențat și legat, ca de exemplu un anumit sentiment al onoarei; uneori sunt sentimente condamnabile, cum ar fi dragostea de bani și altele asemănătoare, și el sacrifică conștiința lui, pe Mântuitorul lui, da, sufletul lui pentru acestea, în măsura în care depinde de el, în orice caz însă sacrifică glorificarea lui Dumnezeu.“

Cât de serioase și adevărate sunt aceste cuvinte, și cum ar trebui să dea de gândit oricărui tânăr credincios, care în privința aceasta este în pericol să cadă în cursa lui satan; cum ar trebui ca toate celelalte să slujească spre atenționare, ca să fie atenți la pornirile inimii lor și să ia seama în ce direcție privesc ochii lor! Dacă primul gând cu privire la o legătură cu un necredincios nu este respins ca fiind păcat și necredincioșie, atunci s-a deschis ușa dușmanului și el va profita de avantajul oferit. Nu degeaba el se numește »șarpele cel vechi«. Cât de dibaci știe el să prindă în mreajă inima sărmană, și cât de șiret născocoște el contraargumentele lui! Cu câtă plăcere vechea noastră natură păcătoasă, carnea, este gata să asculte contraargumentele lui! El știe chiar să folosească Cuvântul lui Dumnezeu. Nu am auzit noi, de exemplu, deseori următoarele întrebări: „Nu este scris: ‚Ce ști tu femeie, dacă îți vei mântui soțul? Sau ce ști tu bărbate, dacă îți vei mântui soția?‘ Deci cine știe, dacă nu cumva eu prin harul lui Dumnezeu pot fi o binecuvântare pentru cel nemântuit? Influența mea bună, care o voi exercita asupra lui, nu-l va duce la mântuire?“ Vai, cum mărturisesc aceste întrebări, și altele de felul lor, despre ciudățenia inimii! Nu înseamnă aceasta să întocmești principiul și chiar să încerci să-i acorzi autoritate divină: „Să facem răul, ca să iese binele din el!“? O, inimă sărmană și orbită! Nu vezi tu cum sucești Cuvântul lui Dumnezeu spre propria nimicire? Cuvintele acelea sunt într-adevăr scrise, dar nu așa cum le folosești tu? Acolo nu spune: „Ce ști tu tinere? Sau ce ști tu tânără necăsătorită?“ Nu, cuvintele nu sunt nicidecum adresate ție, ci aceluia care s-au căsătorit ca necredincioși și după aceea unul din ei s-a întors la Dumnezeu. Ultimului i se spune, că harul de care el a avut parte este suficient de mare și pentru partener.

Cât de ușor se dedă un credincios amețit de unele înclinații unei înșelătorii, autosugestionându-se, că persoana, de care este legată inima lui, este întoarsă la Dumnezeu. Dacă încetul cu încetul ea s-a obișnuit cu o vorbire creștină, și de ce nu este în stare inima înșelătoare când este vorba să obțină mult dorita țintă?, dacă ea face o anumită mărturisire și se străduiește să elimine din viața și umblarea ei ce este indecent, vai, cât de ușor te dai mulțumit cu dovezile pocăinței, care în alte împrejurări ar fi privite ca fiind absolut insuficiente și incomplete! Voința proprie este activă. Nu s-a așteptat după Domnul și nu s-a privit la El, ci s-a făcut o alegere fără El și se vrea căsătoria cu persoana respectivă. Numai pentru a-și impune voința proprie sub o aparență cât se poate de bună și să nu se vadă în contradicția evidentă cu voia revelată a lui Dumnezeu, se încearcă să se convingă pe sine și pe alții de lucruri despre care însuși nicidecum nu ești convins. O, suflet sărman! Cât de serioasă va fi deșteptarea ta, când după o înșelătorie scurtă va trebui să recunoști, că mărturisirea a fost superficială și că inima tovarășului tău de jug este în lume și din lume! Prea târziu vei recunoaște atunci, că te-ai înșelat singur; în zadar este întristarea și căința cu privire la pasul făcut: tu ai renunțat la nazireatul tău și te-ai făcut una cu lumea și probabil va trebui să porți toată viața urmările amare ale necredincioșiei tale. Îți vei petrece zilele sub reproșurile permanente ale conștiinței tale, împiedecat permanent de o persoană care nu poate înțelege sentimentele tale și nu poate lua parte la ceea ce te interesează pe tine, da, care în fond inima ei este un dușman al Domnului, pe care Îl iubești și căruia vrei să Îi slujești. Care este sfârșitul unui astfel de drum îngrozitor, dacă îndurarea lui Dumnezeu nu te va salva, ai auzit deja mai înainte. De aceea dragul meu cititor, draga mea cititoare, nu te lăsa prin nimic mișcat, ca să te înjugi la

un jug nepotrivit cu un necredincios! Dacă vor să intre în inima ta astfel de înclinații nepermise, gândește-te că ele nu sunt înclinațiile omului nou, ci ale naturii vechi, și imploră pe Dumnezeu să-ți dea putere ca să le poți imediat condamna și să le poți aduce Lui ca jertfă. Dar probabil tu spui: „Pentru mine este foarte mult în joc; o ‚partidă așa de bună’ (ca să folosim o expresie uzuală) probabil nu voi putea să mai am niciodată; sănătate, farmec, un caracter plăcut, demn de iubit, venituri bune, pe scurt, este prezent tot ce poate să ofere o căsnicie bună, în măsura în care omul poate s-o judece; să acționez eu acum pe deplin contrar intereselor mele?“ Au interesele tale mai multă valoare pentru tine, decât interesele lui Hristos? Nu este deja un lucru trist, când interesele tale nu sunt una cu interesele Domnului tău, care te-a cumpărat cu un preț așa de mare și căruia Îi aparții acum și în veșnicie? Vrei să renunți la interesele Sale, la onoarea Sa și la glorificarea Sa și să te legi pe tine, un mădular al trupului Său, cu un copil al lumii, vrei să unești »pe Hristos cu Belial« (2 Corinteni 6,15)? Cât de mari sunt toate comorile lumii, că trebuie să le cumperi cu un preț așa de mare? Vrei să jertfești pacea și fericirea sufletului tău lui mamon cel nedrept sau comodității și prestigiului în lumea aceasta? Vrei să întorci spatele Domnului și Mântuitorului tău? Vrei să-L întristezi peste măsură, să-L dezonozezi și să renunți la lauda Sa: »bine, rob bun și credincios, sau slujnică bună și credincioasă!«? Vrei să trădezi lumii taina puterii tale spirituale, așa cum a trădat-o odinioară Samson lui Dalila? Vrei să te încarci cu o povară, care te va apăsa până la pământ și care te va opri din alergarea ta? Permite-mi în încheiere să-ți spun și această întrebare deschisă, căci când este vorba de lucruri așa de serioase este bine să fim deschiși și cinstiți, vrei tu să devii tatăl sau mama copiilor care într-un astfel de caz aproape întotdeauna urmează partea necredincioasă a părinților, și pentru care nu poți folosi făgăduința prețioasă »Tu și casa ta«?

Nu, tu nu poți și nu vrei! De aceea înclinațiile tale trebuie încătușate cumva în mod nepermis, jertfește-le, oricât te-ar costa, pe altarul lui Dumnezeu! Fugi de cursa păsărarului! Și dacă picioarele ți s-au încurcat, imploră pe Dumnezeu pentru har și putere ca să poți rupe legăturile. Poți fii sigur, că o mare răsplătire îți este partea pentru jertfa pe care o aduci. Conștiința curată și o inimă fericită, plină de pace, aceste două comori de o valoare nemăsurabilă îți vor fi păstrate și Dumnezeul păcii va fi cu tine. Să nu te conducă El, Cel care te iubește mai presus de toate, în așa fel, că la urmă nu vei avea parte de nimic altceva decât numai de laudă și mulțumire? Cu toată siguranța, El o va face. El cunoaște dorințele inimii tale, și, dacă este bine și de folos pentru tine, El le va împlini la timpul Lui.

Lasă-L pe El să lucreze, să poarte de grijă,

El este un Domn înțelept;

Și se va comporta în așa fel,

că tu te vei minuna.

În prima parte a studiului nostru am văzut că pentru un credincios în toate împrejurările este greșit să intre într-o căsnicie cu o persoană care nu aparține Domnului, căci aceasta nu este în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă ea este onorabilă și religioasă. Din aceasta nu rezultă și reciproca, că o persoană întoarsă la Dumnezeu, de care ne simțim atrași, este singura condiție la a cărei îndeplinire trebuie să se gândească un creștin când se căsătorește. Nu, mai sunt și alte lucruri, care sunt importante pentru o decizie așa de importantă, și de care trebuie să se țină seama. Desigur, fiecare creștin, așa cum am arătat mai înainte, are în general libertatea să se căsătorească; dar în fiecare caz în parte trebuie verificat dacă nu cumva căsătoria pune probleme și greutăți în cale. Când, de exemplu, ca să numim numai câteva, un frate sau o soră are obligații față de aparținători, de părinții bătrâni și incapabili să se întrețină singuri, și așa mai departe, a căror îndeplinire ar fi imposibilă în urma unei căsătorii; libertatea de a se căsători este îngrădită de aceste stări de lucruri. Sau dacă un frate nu este în stare să întrețină soția și familia, nu se poate afirma, chiar dacă căsătoria în sine însuși este permisă, că Dumnezeu îngăduie unui astfel de frate această permisiune. Căci așa cum Dumnezeu nu mă cheamă la o lucrare fără să-mi dea ce am nevoie pentru împlinirea ei, tot așa eu, dacă îmi lipsește ce este necesar pentru

îndeplinirea unei acțiuni, nu vreau să fac ceva cu franchețe, ca și cum aș fi împuternicit de Dumnezeu să fac acea lucrare. Vai, cum unii creștini tineri prin nerespectarea acestei chibzuiți și-au pricinuit mari suferințe și s-au străpuns cu multe dureri! Și, ceea ce este și mai grav, unele căsnicii încheiate în felul acesta au condus la dezonorarea îndelungată a Numelui Domnului!

Desigur lumea, care totdeauna răstoarnă ordinea lui Dumnezeu, a găsit o soluție de ieșire din impas în astfel de cazuri. Dacă doi, care se doresc, sunt prea tineri să se căsătorească, sau sunt situații ca cele descrise anterior, care momentan fac imposibilă încheierea căsătoriei, cei doi intră într-o „legătură“, au relații unul cu altul, merg împreună, etc.; și astfel de „legături“ persistă deseori mulți ani. Această obișnuință a devenit așa de generală în lume, că un tânăr nu mai trebuie să aștepte până când este în stare să încheie o căsnicie; nu, el poate, chiar și atunci când problema întreținerii lui este parțial sau chiar total pe seama părinților săi, cuteza să facă unii pași în direcția căsătoririi. Gândul curăției în căsnicie ocupă de cele mai multe ori un loc neînsemnat în inimi, sau poate chiar deloc, la stabilirea unor astfel de legături între persoanele respective. Aproape că nu este nevoie să spunem cât de condamnat este un astfel de pas, că pentru o astfel de comportare nu este posibilă nici măcar o aparentă justificare. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște această stare și de aceea nici nu o recunoaște. Chiar și numai această situație ar trebui să fie suficientă pentru un creștin, ca să evite o astfel de legătură, care în realitate are numai roade triste. Dacă toți aceia, care au mers pe un astfel de drum, ar mărturisi sincer la ce fel de lucruri au ajuns prin aceasta, sunt ferm convinși că cei credincioși ar lăsa în seama lumii această invenție lumească. Și chiar dacă o astfel de relație îndelungată nu a condus întotdeauna la un rău vizibil în exterior, totuși ca urmare a naturii stării de lucruri sunt legate de această relație o serie de ispite, cărora cu siguranță nu vom ceda, dacă rugăciunea »nu ne duce în ispită« nu ne-a devenit străină.

De aceea doresc să rog pe toți frații tineri necăsătoriți și pe toate surorile tinere necăsătorite să se păstreze în privința aceasta neîntinați de lume și de lucrarea ei, și înainte de toate să nu intre pe ascuns într-o astfel de „relație“. Cine se dedă pe această cale, nu se poate baza că Domnul îl va păzi. Desigur, Domnul păzește pe ai Săi, dacă ei umblă în dependență de El și în teamă de Dumnezeu, nu însă când merg pe căi proprii, pe căile lumii și ale cărnii. Dimpotrivă, lipsiți de apărare sunt pradă patimilor și poftelor naturii lor vechi. Inima nu este în părtășie cu Domnul, ochiul și-a pierdut simplitatea, rugăciunea, dacă mai este totuși practică, este fără putere.

Dar, așa s-ar putea replica, nu cunoaște Scriptura timpul de logodnă, starea de „a fi logodit“? Cu siguranță, o cunoaște! Ea este folosită chiar ca tabloul plăcut al relației dintre Hristos și cei răscumpărați ai Săi. El este Mirele, noi suntem mireasa. Nu găsim însă nimic în Cuvântul lui Dumnezeu despre o relație și contacte așa cum le-am descris mai înainte, ci numai despre înțelegerea a doi oameni de a se căsători, despre o logodire a lor în scopul încheierii în curând a unei căsnicii. O astfel de înțelegere este absolut posibilă și corespunde gândurilor lui Dumnezeu. S-ar putea desigur ca între logodnă și căsătorie să treacă un timp mai lung sau mai scurt, atât cât este necesar să se facă pregătirile pentru căsnicie; dar aceasta este cu totul altceva decât obiceiurile amintite mai înainte. Timpul logodnei este pentru cei logodiți, dacă ei îl savurează într-un duh corespunzător, cu curăție și castitate, desigur deosebit de frumos și plăcut; dar totuși el trebuie să fie numai un timp intermediar. Experiența a arătat destul de des, că este rău, dacă el se prelungește mai mult decât o impune situația. Chiar dacă duhul este voitor, carnea rămâne totdeauna lipsită de putere, și noi vrem în privința aceasta să ne depărtăm cât se poate de mult de orice pericol. Acest îndemn vrem să-l punem stăruitor și pe inima părinților credincioși ai fratelui și surorii logodiți. Deseori s-a greșit mult și din partea părinților în privința aceasta, spre rușinea și întristarea lor mai târzie.

Încă o dată, voi tineri și fete dragi, fiți vigilenți! Fiți foarte atenți în relațiile voastre! Fiți atenți la ochii voștri, la limba și la inima voastră! Fiți veghetori și treji și înțelepți și păstrați-vă inocenți! Păziți-vă de acele flirturi păcătoase, care, ca să nu spun ce a fost mai grav, au întinat deja unele inimi tinere, au împiedecat unele plante frumoase în creșterea lor în grădina lui Dumnezeu, da, probabil au rămas mulți ani pipernicite! Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în

ispită! Ascultați de vocea Păstorului cel bun, care vă îndeamnă prietenos, care dorește așa de mult să păzească oile Lui de pășunile dăunătoare!

Dar, se va întreba, cum să se comporte tinerii credincioși, care vor să se folosească de libertatea lor de a se căsători? Ce trebuie ei să facă? Înainte de a răspunde la această întrebare, sau mai bine zis, ca să răspundem mai bine la ea, vreau să amintesc de relația care există între Hristos și mireasa Sa și care se găsește oglindită în relația pământească dintre mire și mireasă sau între soț și soție. De ce Domnul Și-a căutat mireasa? A fost din cauză că ea putea să-I ofere ceva plăcut și atrăgător? A fost în primul rând din pricina Lui, din dragoste pentru Sine Însuși, sau cu gândul la fericirea Lui și la interesele Sale? Nu, El a căutat-o din pricina ei, ca să-I dăruiască toată dragostea Lui și s-o facă să aibă parte de tot ce este al Lui. Și din a cărui mână a primit-o El? Din mâna Tatălui Său: »Ei erau ai Tăi, și Tu Mi i-ai dat«, spune El Tatălui (Ioan 17,6). Și tocmai pentru că Tatăl I-a dat mireasa, Lui, Fiului, de aceea ea este nemărginit de scumpă în ochii Săi și așa de prețioasă pentru inima sa.

Ținând seama pe deplin de marea diferență dintre lucrurile veșnice și temporale, dintre relațiile spirituale și trupești, cerești și pământești, ne simțim totuși obligați, în cele spuse să recunoaștem principiile care trebuie să călăuzească pe un frate în alegerea tovarășei de viață. Faptul că aceste principii în general sunt puțin respectate ar putea să ne întristeze mult, dar nu poate fi niciun motiv să le atenuăm sau să le minimalizăm; și tot așa de puțin conștiența că natura noastră veche se opune acestor principii nu ne poate da libertatea să le punem deoparte.

Adevărata dragoste nu se caută niciodată pe sine însuși. Dar, vai!, în câte feluri bărbatul se caută pe sine însuși, atunci când se hotărăște să ia o femeie! El vrea una frumoasă, o femeie chipeșe, cu care el „se poate lăsa văzut“; el vrea să-și îmbunătățească starea exterioară; el caută plăceri și comoditate, bani și avere, rudenii cu vază sau cel puțin pe cât se poate de plăcute, și așa mai departe, toate lucruri care să fie spre binele lui. Cu siguranță, el vrea să-și iubească soția; dar pe prim plan stă gândul, când vrea să stabilească legătura, ce poate să câștige. Cât de cu totul altfel este când în inimă domnește adevărata dragoste! Ea nu caută folosul ei, ci pe cel al celuilalt. Ea nu se gândește la sine, ci la subiectul ei și la binele lui.

În strânsă legătură cu aceasta stă al doilea principiu amintit mai sus. Ce a fost, care a acordat miresei frumusețe în ochii lui Hristos? Ea însăși nu posedă nicio frumusețe, așa cum știm. Era, așa cum am spus, faptul că Tatăl I-a dăruit-o, că ea era un dar al mâinii Lui. Cu cât Fiul onora mai mult pe Tatăl, cu atât mai mare valoare avea în ochii Săi ceea ce Tatăl voia să-I dea. »Tu Mi i-ai dat și Eu i-am păzit«, aceasta era vorbirea inimii Lui. Ceea ce Tatăl Îi dă este un giuvaier prețios pentru El, pe care El îl păzește cu grijă mare. Deci tot așa și bărbatul să primească pe soția lui ca un cadou din mâna Domnului. Dar vai, cum în unele căsnicii după primele zile dulci de părtășie nestingerită au urmat timpuri de dezamăgiri amare, care au făcut îndrăgostirea o obligație care părea aproape de neîmplinit! De unde vine această apariție dezolantă? Pentru că în acele căsnicii bărbatul nu a cerut soția lui de la Domnul și nu a primit-o din mâna Lui. După ce el a atins o anumită vârstă și situația a făcut probabil căsătoria de dorit, el a luat hotărârea să-și caute o soție. În alegerea lui (chiar dacă el a rămas în cercul surorilor) și-a îndreptat ochii, așa cum am amintit, spre frumusețe, bani și renume, sau în cel mai bun caz a întregat, dacă este vreo soră care se potrivește cu înclinațiile lui, cu caracterul lui, cu aptitudinile lui, și așa mai departe, și în casa sa. Aceea, care i-a plăcut în una sau mai multe din aceste privințe, a ales-o, toată inima lui a mers după ea. Aceste îndemnuri ale inimii lui le-a considerat cu bună credință ca fiind dragostea adevărată și credincioasă; aceasta se pare că i-a răspuns și astfel sub cele mai bune premise a fost încheiată căsnicia și a început viața conjugală. Dar, vai!, cât de repede s-a spulberat visul, cât de repede a venit trezirea dureroasă!

Cititorul meu drag, necăsătorit! Domnul să te păzească de un astfel de drum cu mulți spini! El să-ți dea o inimă, ca atunci când tu astăzi sau mâine vei sta înaintea întrebării de a te căsători, să fie gata să predea Lui toată situația: și El să-ți dăruiască încrederea simplă, copilărească, că chestiunea ta este sigură și bine păzită în mâinile Sale, și că El la timpul Lui și în felul Lui va împlini dorința inimii tale. Ce aducătoare de mângâiere este pentru un copil al lui Dumnezeu

conștiința, că el nu este lăsat pe seama întâmplării sau a conlucrării împrejurărilor, ci că el se află în mâinile unui Dumnezeu și Tată credincios și care poartă de grijă, căruia problemele noastre, mici sau mari, Îi stau pe inimă, da, Îi mișcă inima. El ne cunoaște și cunoaște foarte exact situația noastră; El știe de ce avem nevoie. Lui putem să-I spunem totul deschis și plini de încredere, și atunci când în inima noastră este o înclinație spre cineva; și El, care hrănește puii corbilor și dă hrană animalelor, cu siguranță ne va asculta cu plăcere și dragoste părintească și va lua problema noastră în mâinile Lui bune. Ah, dacă credincioșii ar fi mai simpli și ar avea mai multă credință, ce experiențe mai bogate și mai prețioase ale ajutorului Său și călăuzirii Sale înțelepte ar face!

Ca pretutindeni, și aici este valabil Cuvântul Domnului: »Dacă ochiul tău este simplu, tot trupul tău va fi plin de lumină« (Matei 6,22). Cât de mulți pași greșiți s-au făcut pe teritoriul cu care ne ocupăm, din cauză că ochiul nu a fost îndreptat cu simplitate spre Domnul și inima nu s-a odihnit plină de încredere în dragostea Sa! S-a intrat direct în acțiune, și chiar dacă probabil s-a strigat către Domnul și s-a implorat binecuvântarea Sa, totuși inima nu a fost suficient de liniștită, ca să poată aștepta călăuzirea Sa. Este o diferență mare, dacă acțiunii proprii i se adaugă rugăciunea, sau dacă cu adevărat se încredințează Domnului problema și se așteaptă după El, fără să se accelereze în vreun fel oarecare propria cărare sau să se vrea să se adauge ceva la ceea ce face El. Este cu totul altceva, dacă se întreprinde personal ceva și se fac eforturi și apoi este rugat Domnul să binecuvânteze acestea, sau înainte de toate se îndreaptă ochii spre Domnul și apoi se merge pe drumul arătat de El, sau se folosesc mijloacele, pe care El ni le dă în mână. În primul caz pe prim plan stă omul și chibzuința omenească, chiar dacă are o înfățișare creștină în exterior, în ultimul stă Dumnezeu și călăuzirea Sa părintească. Și chiar și atunci când noi vrem să presupunem călăuzirea lui Dumnezeu în cazurile în care copiii Săi nu au avut ochii îndreptați spre El, totuși în astfel de situații este imposibil pentru ei să recunoască și să prețuiască călăuzirea părintească a lui Dumnezeu, atâta timp cât chibzuirea proprie joacă rolul principal în acțiunea lor. Cum s-ar putea mulțumi din inimă lui Dumnezeu pentru ceva care nu l-am cerut de la El și nu l-am primit din mâinile Lui?

Cât de prețios este însă pe de altă parte pentru un frate să vadă în soția Lui un dar al Tatălui său ceresc! Ce valoare mare primește ea pentru inima lui tocmai prin aceea că el o poate privi ca un dar prețios, pe care i l-a dat Tatăl la rugăciunea Lui! Și cât de frumos și de binecuvântat este pentru soră, când ea a așteptat pe Domnul și acum poate să privească pe soțul ei dăruit ei de Dumnezeu, ca răspuns la rugăciunile ei, ca acela al cărui ajutor și însoțitoare credincioasă va fi în zile bune și în zile rele, și care vede în ea „slava“ și „cununa“ lui! Într-un astfel de caz se poate spune pe drept și în orice privință: »Ceea ce Dumnezeu a unit ...«

Înainte de a încheia studiul nostru, vreau cu plăcere să mai amintesc un punct, care tocmai în zilele noastre are însemnătate deosebită, zile în care oamenii, printre altele, sunt caracterizați prin »neascultători de părinți«. Când astăzi în lume un tânăr a mers așa de departe, că își câștigă singur existența, în mod obișnuit gândește: „Acum stau pe picioarele proprii și nu trebuie să mai întreb pe părinți; pot să fac ce vreau.“ Că o astfel de vorbire este foarte rea și de respins, nu trebuie să spun; în mod deosebit aceasta să nu se audă niciodată într-o familie creștină. Chiar dacă copilul devine un tânăr sau un om matur, rămâne totuși permanent valabilă porunca divină: »Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta«, și chiar și copiii maturizați vor experimenta mereu, că ascultarea de această poruncă întotdeauna aduce cu sine binecuvântare. Ea este și rămâne prima poruncă, de a cărei împlinire este legată o făgăduință: »ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ« (Efeseni 6,1-3).

Dacă cândva și undeva părinții trebuie ascultați de copiii lor și trebuie să li se ceară sfatul, atunci cu siguranță când este vorba de un pas așa de important cum este intrarea în căsnicie. Da, nu ezit să afirm, că existența unei relații, sau mai corect spus a unei logodne, fără ca părinții să știe, este un lucru rău. Fie ca nici un fiu și nici o fiică să nu gândească că atunci când a atins o anumită vârstă nu trebuie să mai respecte drepturile părinților. Dimpotrivă, dacă la un copil este o atitudine corectă, cu cât el va deveni mai înaintat în vârstă cu atât mai mult el va cinsti pe

părinții lui și le va aprecia sfatul. El va considera un privilegiu mare să se poată bucura cât se poate de mult timp de dragostea și colaborarea lor și în părtășie cu ei să se sfătuiască și să acționeze împreună. Și dacă se manifestă păreri diferite între părinți și copii (considerând că nu este vorba de probleme de conștiință, la care Cuvântul lui Dumnezeu dă răspuns), cu siguranță din o sută de cazuri în nouăzeci și nouă copiii vor regreta mai puțin, dacă ei au urmat sfatul părinților, decât dacă și-ar fi făcut voia proprie.

Mai vreau să atrag atenția, că pe lângă familia pământească și familia lui Dumnezeu, cercul fraților și surorilor, are drepturile ei. Așa cum au gândit și au spus unii, când a fost deja prea târziu: „Ah, dacă aș fi cerut mai întâi sfatul fratelui bătrân, cu experiență!“ Dar regretul a venit prea târziu. Probabil inima și conștiința, când era încă timp, a atenționat; dar nu s-a ascultat de vocea lor sau nu s-a vrut să o audă. Voința proprie a fost activă și s-a impus. Probabil s-a evitat chiar foarte atent sfatul fraților, deoarece s-a știut mai dinainte că el nu era potrivit dorinței proprii. Ah, ce bine ar fi dacă toți ar ține minte că un lucru, care a fost greșit început, rareori va putea să se desfășoare bine. Ce s-a început în carne (în firea pământească), cu greu va putea fi continuat în Duhul; și dacă este totuși posibil, atunci numai pe calea disciplinării, prin care Tatăl nostru ceresc trebuie să ne învețe să ne condamnăm pe noi înșine și motivele acțiunilor noastre și deseori cât timp vom trăi aici să purtăm smeriți și răbdători urmările lor dureroase. Cât de mult ar fi de dorit ca aceia pentru care atenționările noastre frățești vin deja prea târziu, să facă cel puțin aceasta și să se arunce în praf înaintea lui Dumnezeu! Căci chiar dacă ei au greu de suferit sub urmările nebuniei lor, de îndată ce ei se condamnă sincer singuri, pe ei și drumul lor, țepușa ascuțită va dispărea din pedeapsa lor; căci această țepușă este pentru copii numai atâta timp cât ei refuză să sărute smeriți nuiăua care îi lovește.

Pentru fetele tinere credincioase problema este mai simplă în măsura în care ele nu sunt partea activă, care caută. De aceea ele nu sunt în pericol așa de mare să facă un pas greșit. Pe de altă parte însă problema este mai grea pentru ele, deoarece ele sunt mai mult dependente de așteptarea după Domnul; și este cunoscut că naturii noastre nu îi este nimic mai greu decât să aștepte liniștită și să nădăjduiască în Domnul; da, naturii îi este total imposibil. Ea poate, ca și Saul, să aștepte șapte zile; dar când după aceea perspectiva și speranța dispar tot mai mult dinaintea ochiului omenesc, ea devine nerăbdătoare, iar problema în mână și »lucrează ca un nebun« (1 Samuel 13,8-13). »Numai în Dumnezeu mi se încrede sufletul; de la El îmi vine ajutorul«, spune psalmistul; aceasta este o stare prețioasă a sufletului, pe care eu o doresc totdeauna din toată inima surorilor mele tinere, necăsătorite. Vreau să le aduc aminte și de cuvintele apostolului, pe care el le-a scris corintenilor: »Între femeia măritată și fecioară este o deosebire: cea nemăritată se îngrijește de lucrurile Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul; iar cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă bărbatului ei« (1 Corinteni 7,34).

Doresc să închei cu această dorință, ca fiecare să se gândească bine cum face primul pas pe teritoriul căsniciei! Numai atunci va merge bine, numai atunci va fi spre binecuvântarea lui și spre gloriificarea lui Dumnezeu, când se merge în lumină și înaintea feței Domnului. Nu există nici o relație, nici o legătură, în care această atitudine este de importanță mai mare decât în căsnicie; căci căsnicia este legătura cea mai intimă care poate exista pe pământ. Și cu cât o relație de felul ei este mai frumoasă și mai plăcută, cu atât mai urâtă și mai respingătoare este degenerarea, o himeră. Chiar și între copiii lumi este valabilă regula: ori ești foarte fericit în căsnicie, ori nu ești deloc fericit; o stare de mijloc este insuportabilă. Este dureros că între creștini sunt unele căsnicii nefericite, spre dezonorarea Domnului și pricină de poticnire pentru lume! Fie ca aceste rânduri să ajute prin harul lui Dumnezeu pe unii tineri să rămână păziți de pași egoiști, nebuni!